अवीरपुरुषासङ्गाद् रक्षणीये नृपात्मजे,
शङ्कराज्ञाप्रसादो हि मम अभूद् अयम् ईदृशः । 337
तत्र आदौ वाङ्कुर एकेन छिन्नो मे पौण्ड्रवर्धने,
त्वया च अद्य जितो ऽस्मि इह, तत् समाप्तम् इदं मम । 338
तच् छ्रुत्वा स विहस्य एनं प्रत्युवाच विदूषकः,
मया एव स भुजस् तत्र लूनस् ते पौण्ड्रवर्धने । 339
राक्षसो ऽप्य् अवदत्, तर्हि देवांशस् त्वं न मानुषः,
मन्ये त्वदर्थ एव अभूच् छर्वाज्ञानुग्रहः स मे । 340
तद् इदानीं सुहृन् मे त्वं, यदा मां च स्मरिष्यसि,
तदा अहं संनिधास्ये ते सिद्धये संकटेषु अपि । 341
एवं स राक्षसो मैत्र्याद् वरयित्वा विदूषकं
तेन अभिनन्दितवचा यमदंष्ट्रस् तिरोदधे । 342
विदूषको ऽपि सानन्दम् अभिनन्दितविक्रमः
राजपुत्र्या तया तत्र हृष्टस् ताम् अनयन् निशां । 343
प्रातश् च ज्ञातवृत्तान्तस् तुष्टस् तस्मै ददौ नृपः
विभवैः सह शौर्यैकपताकाम् इव तां सुतां । 344
स तया समं तत्र आसीद् रात्रीः काश्चिद् विदूषकः
पदात् पदम् अमुञ्चत्या लक्ष्म्या इव गुणाबद्धया । 345
एकदा च निशि स्वैरं ततः प्रायात् प्रियोत्सुकः,
लब्धदिव्यरसास्वादः को हि रज्येद् रसान्तरे । 346

Digitized by Google